

Sobre les detencions a Santa Maria

Si unes pintades contra una immobiliària que especula amb l'habitatge te semblen un crim, ets un privilegiat.

Si no ets capaç d'entendre la desesperació de milers de joves i al·lotes, de dones i homes d'aquesta terra, molts amb infants, que no tenim accés a un habitatge digne a un preu just, ets un privilegiat.

I què vol dir, ser un privilegiat? Vol dir que tu, privilegiat, no tens cap problema d'accés a l'habitatge i que per tant analitzes la realitat des d'una mirada distorsionada pel teu privilegi.

Per ventura aquest privilegi teu te l'has currat, però les dades mos diuen que no és la tònica. Que la majoria de persones que avui en dia tenen un o més habitatges en propietat i se poden permetre el luxe de no passar pena per això, han rebut pisos en herència, regals familiars, ajudes dels pares per pagar una entrada, tenen lloguers vacacionals o formen part de les petites elits econòmiques d'aquesta terra. Però la gran majoria de la classe treballadora que no hem tengut la sort de rebre res en herència estam fora d'aquesta equació i, o bé pagam hipoteca, o estam a la corda fluixa perquè vivim de lloguer. I això, en moltes ocasions, mos lleva la son.

I és que totes les que no formam part d'aquest grup de gent privilegiada, totes les que passam pena per trobar un lloc digne amb un preu just per viure, totes les que feim equilibris per arribar a final de mes estam cada dia més indignades. Més empenyades.

Perquè som una generació súper preparada, filles i fills de persones que un dia mos varen fer creure que amb una carrera universitària mos menjaríem el món. I no mos vàrem conformar amb una carrera. Vàrem anar més enllà: amb postgraus, màsters, feines precàries, estades a fora... tot per arribar a un estatus social i econòmic que mos havia de situar dins la classe mitjana alta d'aquest país.

I què ha passat? Que moltes de nosaltres, malgrat haver-mos esforçat per ser una de les generacions més ben formades de la nostra història, vivim cada dia en una precarietat major. Passa que molts joves altament qualificats saben que el futur que els espera en aquesta terra és poca cosa més que vulnerabilitat i tetrís econòmics per poder sobreviure. Passa que l'emancipació juvenil és una quimera en una terra a on arriben 19 milions de turistes cada any, però cada dia som més pobres.

És per tot això que entenem que un vespre algunes persones de Santa Maria no varen poder pus i varen pintar amb esprai la façana d'una immobiliària. Les entenem perquè patim, com aquelles persones, una realitat que cada dia amenaça en expulsar-mos dels pobles que els nostres padrins i repadrins han aixecat, i que sembla que avui només està a l'abast d'estrangers rics. I com que coneixem aquest patiment, condemnam l'actuació de la Guàrdia Civil, que consideram desproporcionada. I lamentam el silenci dels partits que damunt el paper són progressistes, però a l'hora de la veritat es posen de perfil amb qüestions tan greus i estructurals com el dret a un habitatge. Rebutjam les pintades que han aparegut a les cases de les famílies de dues al·lotes de Santa Maria. Evidencien que una part de la població no és gens conscient de la crisi que estam patint i que, si no actuam, acabarà transformant de forma irreversible els nostres pobles i ciutats.

Perquè l'accés a un habitatge digne amb un preu just no és un problema individual que cadascú ha de gestionar de forma privada. És un problema que ens interpel·la a tota la societat i que ens acabarà passant factura si no hi posam remei ja. També a tu, encara que avui siguis un privilegiat. Així que la propera vegada que llegeixis la notícia d'unes protestes per la crisi de l'habitatge, recorda des d'on l'estàs llegint i pensa què faries tu si en comptes de ser un privilegiat, fossis un precaritzat.

Més per Sóller